

DEFI HALÁLÁRA

(In memoriam S. E.)

Ősz van, Defi! Szelíd, összegző évszak,
a Létezőt magasztalja és gyalázza most minden,
zuhan az erdő (permeteznek fái
könnyű avart hóviselt tavalyi
korhadandókra), de az erdő lezuhan.

Egyszerre hal meg és
világot ránt magával,
aki kapkodva veszi
cókmókját, vissza-szétnéz,
bepakol, levegőért kapkod és megy innen.
Aljas voltál, gyáva és önkímélő. Bűneid,
lásd, a szívedre telepedtek. Tudtál mindent,

mégis: kinevező hülyék
jóindulatát lested. Hahogy
önmagát hámozó hagymaként múltál volna,
vagy talányos bohócként (ehhez elég
lett volna a magadba szívott
szivacstudás – habzott jobb perceidben!)
a tanszék taverna-mélyén.

Ideje volt. Régi, kvázi-korrekt
följelentéseid csaknem felejtvék,
horpadt sírokról... hagyjuk. Amit tanultam
tőled, azon mit változtat, hogy milyen nevetséges
voltál a Lukács-gyászhuszárok között,

mit az, hogy K. J. (joggal!) megkérdezte
tőled a temető kapujában: „te minek jöttél ide?”
Elpirultál és dadogtál valamit.
Végre szabad vagy.
Saját jogon sírlakó.
Óvják halálod
az alakjátzó istenek.